

[Gert Petersen]

Det, der er brug for, er en sådan billiggørelse og serviceforbedring i den kollektive trafik, at folk kan overtales til at lade bilen stå, og sådan at folk uden bil ikke belastes urimeligt. Dermed ville den kollektive trafik indtage den centrale plads, den har krav på i et moderne samfund af hensyn til menneskene og miljøet.

Så er der desuden brug for en miljøpolitik, der ikke bare udbedrer skader, men forebygger dem, bl.a. ved at miljøhensyn lægges til grund for en bevidst styring af erhvervs- og trafikudviklingen.

Ved at fortsætte en nedskæringslinje fra sidste år og denne gang skære ned på boligsikringen og ydelserne til det sociale boligbyggeri og ved at planlægge yderligere nedskæringer, der bl.a. vil ramme de arbejdsløse, vrider regeringen samfundet endnu mere skævt. Og det sker vel i et forgæves håb om, at de velhavende vil opspare noget mere, når de får en større del af kagen.

Det, der er brug for, er tværtimod en forbedring af de sociale ydelser for de mest udsatte grupper, en aktiv indsats for beskæftigelse gennem en målrettet erhvervs- og uddannelsespolitik, og en opsparingspolitik til gavn for samfundet og også med et socialt sigte.

Det sidste kan gøres ved skridt i retning af økonomisk demokrati, bl.a. også igennem en generel arbejdsmarkedspension, der supplerer folkepensionen – jeg siger: supplerer, folkepensionen skal bevares – en generel arbejdsmarkedspension, der må hvile på solidariske principper, som må forvaltes reelt og ægte demokratisk, og som skal bruges til økologisk forsvarlige investeringer og til fremme af demokrati på arbejdspladsen. Det er sådan en reformpolitik, der er brug for.

Regeringen og den borgerlige samling gør også på det område det stik modsatte. Regeringen udviser stor taktisk dygtighed, javel, men alene med det formål at blive siddende på taburetterne. En positiv nytænkning, en vilje til at søge socialt afbalancerede og frugtbare løsninger kan vi ikke få øje på. Derimod blændes man nærmest af de taktiske manøvrer, som statsministeren er i stand til at udvise.

Den tragikomedie vil Socialistisk Folkeparti ikke deltage i, og derfor stemmer vi imod finansloven.

Jes Lunde (SF):

Det forslag til finanslov, der om få timer vedtages af det borgerlige flertal i Folketinget, løser ingen af landets problemer.

Massearbejdsløsheden får lov til at buldre af sted med uanede menneskelige omkostninger. Miljøbelastningen lettes ikke; tværtimod, den forværres. Betalingsbalancen lader man hånt om, og social retfærdighed er et ord, der ikke får megen plads i tankerne hos de partier, der har stykket finansloven sammen.

Når SF stemmer imod ved den afsluttende afstemning, er det for at markere, at vi finder det dybt uansvarligt at lede et land på den måde, og fordi vi vil markere, at vi ønsker regeringens afgang.

Det politiske spil, der er foregået på Christiansborg de sidste 14 dage, har ikke været godt for befolkningens tillid til Folketingets medlemmer. Det har været tydeligt for alle, at kampen om at bevare ministerposterne har spillet en langt større rolle for regeringen end hensynet til, hvilken politik der blev ført ud i livet. Man har været villig til at sælge alt for at blive siddende.

Derfor har Fremskridtspartiet også kunnet tage sig pænt betalt, og de har fået drejet finansloven i en retning, som alle andre partier for blot få måneder siden ville have kaldt uacceptabel.

Lad mig bare minde om, at statsministeren i sin tale ved redegørelsesdebatten den 7. november 1989 fastslog, at der ikke kunne blive tale om skattelettelser, der gav en forbrugsudvidelse, før der var overskud på betalingsbalancen. I dag er statsministeren parat til at medvirke i et julegaveforlig med snesevis af signaler til udvidelse af det private forbrug.

Og tro ikke, at der er tale om at bruge milliarderne på at øve større social retfærdighed eller på at skaffe uddannelsespladser eller job til de mange arbejdsløse. Nej, den slags er vi for længst blevet belært om at der ikke er plads til i disse svære tider. Det er i stedet den glade løsløshed med billigere benzin, billigere hårde hvidevarer og billigere kredit til at få råd til varerne, der er regeringens adelsmærke. Useriøs og populistisk politik, når det er ringest.

Året startede ellers med, at statsministeren lagde op til en alvorlig politisk debat om, hvad vej vi ville gå med vores fælles samfund. I SF var vi selvfølgelig uenige i hans konkrete politi-